

molt tot això, però crec que la meua obligació és dir-ho. Si perquè algú ho arreplega, i per això té més cura i allarga així una miqueta la vida aquí a baix, jo ja estic content.

—Sabem que en algun moment concret no li ha semblat oportú atendre alguna visita o petició. ¿Quin és el criteri que vostè segueix en aquest sentit?

—Primer vull dir-li que ja sé que ningú no en vol estar de malalt, i que el qui té alguna xacra, ell no en té la culpa. Bé. També sé que el malalt quan necessita el metge, el necessita, i no pensa que el metge també és persona i també en pot estar de malalt, o es pot trobar amb un parent que fa deu anys que no ha vist i se l'estima, o pot fer falta especialment aquell dia al costat de la seva dona o dels fills. Ho comprenc: també he estat malalt i he necessitat el metge amb urgència una nit que vaig tenir un atac de pedra i tenia catorze anys. Però també he après coses ara, de metge, que de malalt no sabia, i per això us les dic, perquè les sapigueu: el metge té alegries i tristeses, desenganys grossos i moments de joia, té dona i fills i amics, i també li agrada el futbol o anar al cinema o colleccionar papallones: el metge també té una vida, també és persona. Per això, quan necessiteu el metge amb urgència, no si-gueu massa egoistes, crideu-lo si no es pot passar sense ell, i de pressa!, però si no cal que vingui al moment,, si és una febre de 40 però que a la tarda ja estava a 39, o si amb una aspirina baixa, feu-li saber al metge, però no el punxeu. No seria la primera vegada que el metge que va a veure un malalt de pressa i corrents, està més malalt que el seu client.

Aquest cas concret —l'únic per ara— no el vaig atendre, en aquell

moment, senzillament perquè vaig creure que no era un cas d'urgència i crec que tenia raó. Ara bé, jo no el vaig pas tractar malament, però ell se'n va anar sense dir-me res i no va tornar més tard com jo li havia demanat.

I no cal que us expliqui el conte del pastor, les ovelles i el llop, perquè tots el sabem.

—¿Té interès en manifestar alguna altra cosa?

—Vull aprofitar aquesta darrera pregunta per dir als qui llegeixin tot això —si sembla oportú—, que parlant la gent s'entén, o almenys jo ho crec així, i que jo tinc la porta oberta a tothom qui em vulgui parlar del que sigui, encara que vingui a dir-me que sóc un capsigrany. Si parlem, és possible que ell se'n vagi convençut que no sóc tan estaquirot com pensava, o que a partir d'aquesta conversa jo sigui menys capsigrany del que era.

De moltes coses més hem parlat en el llarg diàleg sostingut, totes interessants, però l'espai no ens dona per més. Sí que volem fer constar, però, que ens ha frapat l'acusada personalitat del Dr. Ferrer i la seva clara visió de tot el que fa referència a llur professió. També l'hem vist molt disposat —per més endavant— a col·laborar activament en les tasques culturals (conferències, cursets, articles periodístics, etc.), cíviques i d'altres del nostre poble, i la veritat és que n'estem una mica entusiasmats.

Ara el que cal és que entre tots procurem fer-li agradable i fàcil l'estada entre nosaltres. Estem segurs que ell sabrà correspondre.

Agraits per les seves paraules i atencions, li desitgem molt d'èxit en la seva missió i una llarga estada a Sta. Eulàlia. Que per molts anys!

J. Cabot

Tardoral

A la meua esposa

*Avui fa un dia rúfol;
tot és claror somorta.
El cel té un color feréstec
de dol, de cosa morta.*

*El llampegueig sinistre
amb males llambregades
fa esborronar l'escorça
i les fulles mullades.*

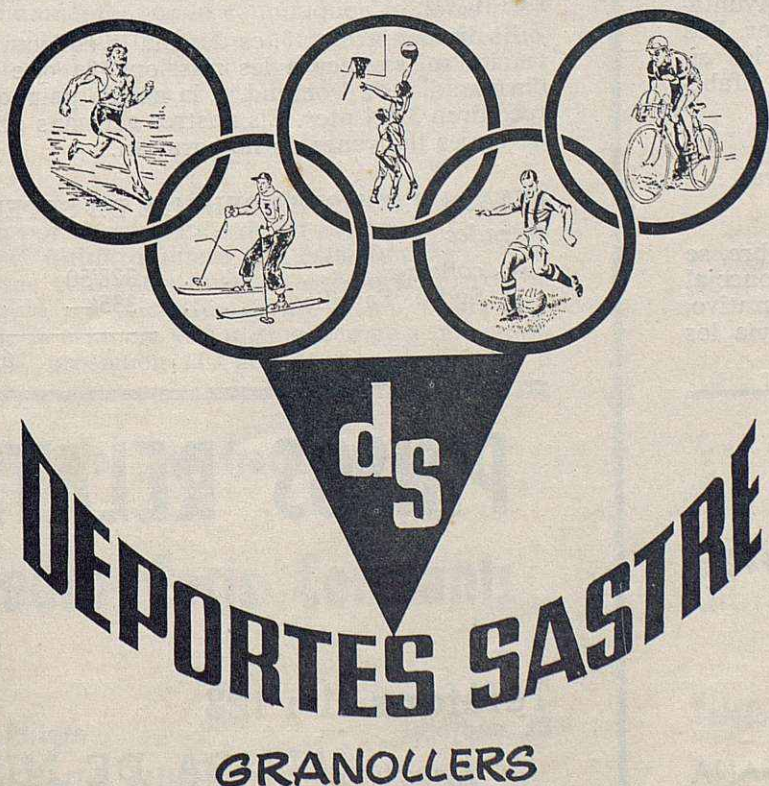
*Va plovent
continuament...
Retruny el tro
d'aspre ressò...*

*Els magraners de verdor trista
branden llurs fruits esbadallats.*

*Els crissantems, com plor d'artista,
llurs flors humilien tot mullats.*

*Un gos perdut llença amb dolor
un udol llarg, esfereïdor...*

Enric de Can Figueres

PANADERIA

BOLLERIA

SAN

ANTONIO

de Jaime Peig

Teléfono 55

El Rieral

STA. EULALIA DE RONSANA